

PineBook

生坏游戏

4

เกม ชีวิต ลึกลับ ตาย

秘辛者 เขียน
บุษบาเหมันต์ เฟา
KORN วาด

บทที่ 181 ไฟล์ลับที่อยู่ตรงกลาง

บางคนมักชอบถามว่าทำไม จุดเริ่มต้นของความสงสัยก็คือ พวกเขาไม่มีความมั่นใจมากพอ แต่ผมไม่เหมือนพวกเขา เมื่อเทียบกับคนที่ไม่มั่นใจเหล่านั้น ผมคือผู้ที่อธิบายความจริง อันแท้จริง!

“เข้าใจหรือยัง ตอนนี้เราไม่ควรเดินตามแนวคิดของฝ่ายตรงข้ามไปทั้งหมด แม้ประโยชน์นั้นจะมีการบอกไปข้อมูลจริง และมีโอกาสสูงมากที่จะให้คำใบ้เราแบบเต็มร้อยเปอร์เซ็นต์ แต่ใครจะมั่นใจได้ว่าตนเองไม่ได้คิดไปเองเกินเหตุ ยิ่งคิดมากเท่าไร ความเป็นไปได้ของเรื่องนี้ก็ยิ่งมากขึ้นเท่านั้น”

การบอกใบ้ ประโยคย่น หรือการพูดกลับกัน อันที่จริงแล้ว ความหมายของคำพูดหนึ่งๆ มักมีความลึกซึ้งที่คนคุ้นเคยกันเท่านั้นจะเข้าใจได้ดี ส่วนคนนอกก็ทำได้แค่ดูผ่านๆ เท่านั้น

แต่นี้แหละคือจุดน่าสงสัยของเกมนี้ เราไม่ได้รู้จักเจ้า
หนุ่มหมวกแก๊ปดีขนาดนั้น แม้แต่เจิ้งอี่เหวินที่เคยมีปัญหา
เขายังเป็นแค่คนผ่านทางเท่านั้นเอง

บางทีเขาอาจดูถูกตนเองด้วยซ้ำ นี่ก็ผู้เล่นที่คลุ้มคลั่ง
เขาแทบจะเติมพันธชีวิตของตนเองเพื่อพิสูจน์บางสิ่ง

แต่การรับมือกับคนแบบนี้กลับง่ายอย่างไม่น่าเชื่อ

แปะ!

เสียงตีดนิ้วดังขึ้นข้างหู เห็นได้ชัดว่าหลิวเหียนเข้าใจ
คำบอกใบ้ของผม สายตาของเขาฉายแววสว่างขึ้น

“อย่างนี้นี่เอง! ผมก็ว่าแล้วว่าคำพูดของหมอนั้นเหมือน
จะมีนัยลึกซึ้ง แต่จริงๆ อาจแค่ต้องการให้พวกเราคิดมากไปเอง”

ความคิดของเขาก็ไม่เลวเหมือนกัน ไม่นานก็จับ
จุดสำคัญที่สุดในคำพูดของผมได้

“กำจัดสิ่งรบกวน นี่แหละคือสิ่งที่เราควรทำที่สุด ตอนนี
ให้ถือว่าคำพูดของหมอนั้นไม่มีอยู่ก็แล้วกัน เขามันก็แค่พ่น
น้ำลาย ไม่มีค่าอะไรทั้งนั้น! ลองคิดดูให้ดี คำพูดของอวีเจิน

ต่างหากที่สำคัญ ตอนนี้พวกเราหมกมุ่นกับตัวเลือกที่เหมือนจะเป็นกับตันมากเกินไป ซึ่งมันง่ายที่จะเลือกคนที่ดูไม่น่าเป็นไปได้ที่สุดแทน”

แน่นอน ตามที่เขาพูดเลย แนวคิดของผมเจาะจงเข้าเป้าโดยตรง เจ้าหนุ่มหมวกแก้วบอกว่าสิ่งนั้นสำคัญในความหมายหนึ่ง แต่กลับถูกมองข้าม และแน่นอนว่าไม่ใช่เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย

อนาคตเต็มไปด้วยความเป็นไปได้เสมอ ตอนนี้สิ่งที่พวกเรากำลังเติมพันทคือโอกาสที่เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยจะเป็นตัวสำคัญ รวมถึงโอกาสที่พวกเราจะเจอถูกว่ากับตันคือใคร ซึ่งทั้งหมดก็คือการชั่งน้ำหนักระหว่างสองทางเลือก และเลือกเส้นทางที่เหมาะสมที่สุดกับตนเอง

มองจากมุมของพวกเรา หากเรายอมทิ้งโอกาสอันน้อยนิดที่จะเปิดเผยตัวตนของเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยเพื่อรักษาความปลอดภัยของกับตัน นั่นถือเป็นการเสียโอกาสที่ล้ำค่าที่สุดไปโดยเปล่าประโยชน์

จริงอยู่ หากหม่ากัปตันไป อาจทำให้ฝั่งผู้โดยสารรวมตัวกันแน่นแฟ้นและระแวงระวังมากขึ้น แต่สุดท้ายแล้ว พวกเขาจะเสียผู้นำทางของตนเองไปอยู่ดี ผมไม่เชื่อหรือกว่าถ้าไม่มีตัวตนของกัปตัน เจ้าหนูหมวกแก้วจะสามารถก่อความปั่นป่วนอะไรขึ้นมาได้อีก

“อย่างนี้เอง เจ้าหนู สมองของนายไม่เลวเลยนะ พังแบบนี้แล้วฉันก็เข้าใจละ”

สาวถุงน่องดำก็หัวไวไม่แพ้กัน เธอเข้าใจคำบอกไข่ของผมทันที

“แต่ตัวของฉันโหวตไปแล้วนะ เปลี่ยนใจไม่ได้แล้วละ”

น่าเสียดายที่เธอยังคงดีใจและลงคะแนนของตนเองไปแล้ว ก่อนจะแลบลิ้นออกมาเป็นเชิงขอโทษ

เอ่อ...ในเมื่อเธออายุมากพอจะเป็นผู้นำของเราแล้ว ท่าทางแบบนี้ก็อย่าทำเลยจะดีกว่า

ตอนนี้สิ่งเดียวที่ผมต้องการก็คือปกป้องเซี่ยเหลยให้ได้ ส่วนเรื่องอื่นผมไม่สนใจเลยด้วยซ้ำ พุดแบบโอหังหน่อยก็คือ

ถ้าตัวละครสำคัญหายไป ผู้โหยหวนอย่างพวกเราก็ยังมีโอกาส
คว้าชัยชนะในเกมนี้อยู่ดี

“ช่างเถอะ ตอนนี้จะโหวตหรือไม่ก็แทบไม่มีผลอะไรแล้ว
ต่อให้ผมกับหลิวเหียนไม่ปรึกษากัน เราก็ไม่มีทางเลือกผิดอยู่ดี
สิ่งเดียวที่ผมกังวลคือเรากำลังเดิมพันผิดหรือเปล่า ถ้าเป็นอย่าง
นั้นละก็ การฆ่าเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยอาจเป็นทางเลือก
ที่ปลอดภัยที่สุด”

ที่จริงการปล่อยเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยไว้ก็ถือว่า
มีความเสี่ยงพอตัว เพราะเราไม่รู้เลยว่าเขากำลังปกป้องใครอยู่
ถ้าเลือกผิดก็เท่ากับเสียโอกาสเปล่า

แต่ตอนนี้มันเป็นเกมแห่งความขัดแย้ง ข้อมูลหลายอย่าง
ถูกปิดกั้น ไม่มีฝ่ายไหนที่ได้เปรียบแบบเด็ดขาด ทุกอย่างก็พูด
มาจึงเป็นแค่การคาดเดาไร้สาระ

ถ้ามีช่องโหว่แบบนั้นจริง ๆ เป้าหมายของตัวการ
เบื้องหลังคงพังทลายไปนานแล้ว ผมมั่นใจว่าไม่ว่าเขาจะมี
แรงจูงใจอะไร เป้าหมายหลักของเขาคือการทำให้พวกเราต่อสู้อย่าง

กันเองจนพินาศ แล้วเขาก็จะก้าวเข้ามาทำให้แผนการที่แท้จริงสำเร็จ

เมื่อเทียบกันแล้ว ผมกลับคิดว่าการตายไปพร้อมกับเซี่ยหลิงอาจเป็นทางออกที่ดีเสียด้วยซ้ำ อย่างน้อยก็ไม่ต้องรู้ว่าตนเองจะต้องเจอกับประสบการณ์อันเลวร้ายแค่ไหนในอนาคต

ฟiep! ตอนที่สายตาของหลิวเหนียนจับจ้องมาที่ผม ผมก็เริ่มเข้าใจว่าสิ่งที่แบกรับอยู่นั้น ไม่ได้เป็นเพียงแค่ความหวังของตนเองอีกต่อไป!

นอกจากผมแล้ว เขาก็อยากจะมีชีวิตรอดเหมือนกันสินะ ส่วนสาวถุงน่องดำ...จะถือว่าเป็นครั้งหนึ่งก็แล้วกัน สำหรับคนที่ไม่อาจไว้วางใจได้อย่างเต็มที่ การให้สถานะ ‘ครั้งหนึ่ง’ ก็นับว่าเมตตามากแล้ว

“แต่ตอนนี้แค่เรากำจัดตัวเลือกที่น่าสงสัยออกไป หลายอย่างก็คงกระจ่างขึ้นทันที กลุ่มชมรมสามคนนั้นมีโอกาสสูงที่จะมีเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยอยู่หนึ่งคน ส่วนเจ้าหนูมนั้นก็ไม่ใช่อุปถัมภ์แน่นอน ผมเดาว่าระหว่างนักแสดงกับชายหมวดหนึ่งในนั้นอาจเป็นกัปตัน อีกคนอาจได้รับไฟต์พิเศษ”

คนโง่ หรือผู้กอบกู้โลก เป็นคำถามที่ต้องคิดให้รอบคอบ แม้จะฟังเหมือนเรื่องตลก แต่ผมเข้าใจดีว่าผลของไฟ ‘กัปตัน’ และไฟ ‘ผู้ป่วยจิตเวช’ นั้นแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง

ผมยังคงคาดหวังว่าจะใช้ไฟ ‘คนโง่’ ใบนี้ เปลี่ยนแปลงทัศนคติและสายตาที่จับจ้องมาที่ผมให้ได้!

ใช่แล้ว ไฟใบนี้คือตัวเลือกที่เรามีในมือ ดังนั้นในกลุ่มชมรม ผมคิดว่า ‘พีต้าตง’ มีความเป็นไปได้สูงสุด โดยเฉพาะพีต้าตง ผมเดาว่าเขาจะเป็นเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยไม่อย่างนั้นเขาคงไม่สามารถตัดสินใจได้อย่างสุขุมในสถานการณ์ฉุกเฉิน

แต่ ‘เสี่ยวตง’ ก็ยังมีโอกาสเป็นไปได้เช่นกัน บางทีอาจเป็นม้ามืดที่เราคาดไม่ถึง ไม่ว่าอย่างไร รายละเอียดทุกอย่างเราห้ามมองข้ามเป็นอันขาด

“เอาเป็นว่า ตัดสินใจแล้วก็เลือกไปเลย ถ้าพลาดไปอย่างน้อยก็ยังมีโอกาสแก้ตัวใหม่”

การยืนยันทันเองระหว่างพวกนักฆ่าช่างยุ่งยากจริงๆ
ผมเหลือบมองหลิวเหียนก่อนจะพูดออกไป แต่ในใจกลับเต็มไปด้วยความมั่นใจ

“พวกนาย...กำลังทำบ้าอะไรกันอยู่”

ผู้หญิงคนนั้นเหมือนจะคิดว่าเราทั้งหมดเป็นบ้า และดู
ไม่เข้าใจสถานการณ์ของตนเองเลยสักนิด แต่ให้ตายเถอะ
พี่สาว คนที่ยังไม่เข้าใจสถานการณ์ตนเองตอนนี้ละ...มันคุณ
ต่างหาก!

บางครั้ง เราจำเป็นต้องเชื่อใน ‘เซนส์’ ที่เกิดขึ้นใน
ชั่วพริบตา และหลังจากนั้นก็ต้องใช้การคาดเดาและหลักฐาน
มาเติมเต็มต่อไป ในฐานะผู้โหยหวน สิ่งที่เราต้องมีมากที่สุดก็
คือสัมผัสที่หกที่แวบขึ้นมาเพียงเสี้ยววินาทีแล้วไม่มีอีกเป็นครั้ง
ที่สอง!

ดี๊ด ดี๊ด ผมมองไปที่หน้าจอมือถือ เห็นหน้าต่างตัวเลือก
กำลังไหลลดขึ้นมา แสงสีฟ้ารอบตัวก็ยิ่งสว่างขึ้นเรื่อย ๆ
ความรู้สึกแปลกประหลาดเริ่มเข้ามาในจิตใจ

ถูกต้อง! ผมเดิมพันถูกแล้ว! แม้จะไม่ใช่คำตอบที่สมบูรณ์
แบบที่สุด แต่ครั้งนี้ผมกับหลิวเนียนกลับเลือกเป้าหมายเดียวกัน
โดยไม่ได้นัดหมาย

“ไม่มีความลังเลใดๆ ทั้งสิ้น

“บังเอิญจริง นายก็คิดแบบนี้เหมือนกันหรือ”

บนหน้าจอปรากฏรูปนักแสดงที่ถูกโหวตสองเสียง
พวกเรต่างเผยรอยยิ้มพึงพอใจเหมือนกันหมด ถ้าไม่มีอะไร
ผิดพลาด ครั้งนี้อาจเป็นอีกหนึ่งความเข้าใจผิดก็ได้

“แน่นอนละ ถึงสุดท้ายจะยังเป็นคืนปลอดภัยก็ไม่ใช่ไร
ตราบใจที่สามารถพิสูจน์การคาดเดาของเราครั้งนี้จะกลายเป็น
สิ่งล้ำค่าที่สุด!”

ผมเข้าใจดีว่าโอกาสถูกมีน้อยมาก แต่ก็เตรียมใจไว้แล้ว
สำหรับผลลัพธ์ที่แย่ที่สุด

“นี่มันไร้สาระสินที...”

หญิงสาวในชุดถุงน่องดำสายสีระชะไม่หยุด เห็นได้ชัดว่า
เธอจนปัญญาอยู่กับเด็กสองคนอย่างพวกเรา แต่ในขณะเดียวกัน

เมื่อภาพของเป้าหมายที่ถูกเลือกส่องแสงสีแดง ผมก็เผยรอยยิ้ม
เจ้าเล่ห์ออกมาโดยไม่รู้ตัว

“หึๆ นี่ไม่ใช่เรื่องไร้สาระหรอก”

ผมส่ายยิ้มเย็นชา ก่อนจะชี้ไปที่รูปของชายหมวด

“หมอนั้นต่างหากที่เล่นไปตามหลักทั่วไป ไม่เอนเอียงไป
ทางไหนเลยแม้แต่หน่อย”

ผมแทบมั่นใจได้เลยว่า หนู่มหวนกแก๊ปกำลังบอกใบ้ให้
เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยคุ้มครองเขาอยู่ นี่คือการจิตวิทยา
แบบพื้นฐานและแนวคิดทั่วไปของผู้คน โดยปกติแล้ว ผู้
โหยหวนอย่างพวกเราก็ควรจะคิดและลงมือแบบนี้

ทว่า...แสงสีแดงที่เปล่งออกมากลับไม่ได้มาจากเขา แต่
มาจากนักแสดงที่แทบไม่เคยเอ่ยปากพูดเลย

ทุกครั้งที่เกิดการพลิกผัน ไม่เคยทำให้หัวใจเต้นแรง
เท่ากับครั้งนี้มาก่อน ผมเข้าใจดีว่าคนที่ถูกสงสัยหลักๆ และ
คนที่ดูเป็นตัวเลือกกลางๆ อย่างชายหมวด มักตกเป็นเป้าหมาย
ของพวกเรา

แต่ครั้งนี้ ผมกลับเลือกเส้นทางที่ตรงกันข้าม!

ผมจะเลือกเป้าหมายที่พวกคุณมองข้ามมาตลอด คนที่ทั้งสองฝ่ายจงใจหลีกเลี่ยง ไม่เอ่ยถึง ไม่พูดถึงเลยแม้แต่หน่อย

เพราะในขณะเดียวกัน เขาคือคนที่มืบทบาท ‘อยู่ตรงกลาง’ ในเกมนี้ และเป็นผู้เล่นที่สำคัญที่สุด คนที่ไม่มีใครปกป้อง แต่กลับสามารถพลิกกระดานได้ในพริบตา!

ส่วนไอ้หนวดนั้นนะเหรือ หี...ก็แค่ตัวตลกตัวหนึ่งเท่านั้น

เหมือนจะเล่นได้ทั้งสองฝ่าย แต่ความจริงแล้วโง่เขลา เสียจนไม่น่าเชื่อ หมอนั้นเป็นหนึ่งในไม่กี่คนที่ถูกประเมินค่าสูงเกินไปในเกมนี้

เจ้าหนุ่มหมวกแก๊ปเอ๋ย...นี่ควรเรียกว่านายคิดมากเกินไป หรือว่าสุดท้ายก็โดนความฉลาดของตนเองเล่นงานกันแน่ พอได้สติขึ้นมาอีกครั้ง นายจะต้องตกใจมากแน่ๆ ...

นาซันที่นักแสดงคนนั้นยังคงสวมชุดนักสืบ เดินวนเวียนอย่างกระสับกระส่ายอยู่ในโลกแห่งความฝัน พยายามต่อสู้กับบางสิ่งในจิตใจของตนเอง

และถ้าเป็นแบบนี้ละก็ การที่ผมชักมีดอกออกมา เตรียม
ลงมือ นั่นก็ถือเป็นการช่วยปลดปล่อยเขาให้พ้นจากอนาคตที่
เลวร้ายยิ่งกว่าฝันร้ายเสียอีก

หึ เกมที่แท้จริง...

ในที่สุด...ก็กำลังจะเริ่มขึ้นแล้ว!

ดออยาบา

บทที่ 182 ศพจะเป็นผู้พูดแทน

ผมกลืนน้ำลายลงคอ ขณะที่พวกเรากำลังค่อยๆ เคลื่อนตัวเข้าไปใกล้กลุ่มคนที่กำลังหลับใหล ท่ามกลางแสงสีฟ้าและความเย็นยะเยือก

เหมือนพวกหัวขโมยที่มีจิตสำนึกผิด เราแทบไม่กล้าแม้แต่จะขยับมือขณะที่เดินผ่านพวกเขา กลัวว่าความเคลื่อนไหวเล็กน้อยจะปลุกพวกเขาขึ้นมา ในขณะที่เดียวกัน ความคิดชั่วร้ายก็แอบเข้ามาในหัวของผม

“แต่พูดก็พูดเถอะ หากเราสามารถทำให้พวกเขาฝ่าฝืนกฎได้เองก็คงจะดีสินะ โดยที่ไม่ทำให้เครื่องบินตก แต่ทำให้พวกเขาใช้อารมณ์ตัดสินใจผิดพลาด”

เหมือนกับที่เจ้าหนวดวิเคราะห้ไว้ ในเมื่อโชคชะตาของพวกเราถูกโยนเข้าหากัน หากพวกเขาสามารถใช้เล่ห์เหลี่ยมทำให้พวกเราพลาดและจมน้ำได้ แล้วทำไมพวกเราจะไม่เล่นเกมเดียวกันไม่ได้บ้าง

เหมือนจะยุติธรรมดี...แต่แค่ภายนอกเท่านั้น

ความจริงแล้ว พวกเราที่อยู่ในเงามืดได้เปรียบกว่ามาก ศัตรูของเราอยู่ในที่แจ้ง ส่วนพวกเราซ่อนตัวอยู่ในเงา ไม่ว่าจะคิดยังไง พวกเราก็มีโอกาas ‘ปักมิดเพิ่มอีกเล่ม’ ได้เสมอ

สาวถุงน่องดำพยับก้นาริ้วๆ แน่نونว่าเธอชอบผลลัพธ์แบบนี้อยู่แล้ว แม่่งเป็นพวกชอบยุให้คนตักันโดยแท้ แม้เธอจะไม่ค่อยพอใจกับผู้ชายส่วนใหญ่ที่อยู่ตรงนี้ แต่ก็ยังแสร้งทำตัวเย้ายวนได้ตลอด

จริงๆ แล้ว ยัยนี้มันปิศาจจอมยั่วซัดๆ

“อืม...เป็นไอเดียที่ดีจริงๆ นะ...หลิวเนียน นายดูหน้าซีดไปนะ รู้สึกไม่สบายหรือเปล่า”

ที่แ่งกว่านั้นคือ ผมค่อยๆ ลืมไปว่า ทุกสิ่งที่หลิวเนียนยัดมันมาตลอด ล้วนเป็นการยั่วยุด้อยข้างผม

พอเห็นแววตาของเขา ผมถึงได้ตระหนักว่า มันเป็นความรู้สึกแปลกแยก ที่เปลี่ยนไปคือเขา...หรือว่าผมเองกันแน่

เหมือนว่าคำตอบจะเป็นอย่างหลังเสียมากกว่า...

ตอนนี้เราทั้งคู่เหมือนจะคิดหาทางสร้างโอกาสให้ผู้
โหยหวน แต่ไปๆ มาๆ ผมกลับรู้สึกว่าคุณ...กำลังติดกับดัก
ของเกมนี้เสียแล้ว

ใช่แล้ว ความรู้สึกนี้มันเสพติดได้จริงๆ

หากไม่เคยลองมาก่อน คงไม่มีวันเข้าใจได้เลย

แน่นอน ผมไม่ได้ยุ่งเกี่ยวกับของพวกนั้น การเสพยา
อะไรทำนองนั้นเป็นเรื่องที่ยอมรับไม่ได้ แต่สิ่งที่พวกเรากำลัง
ทำอยู่ตอนนี้...เหมือนกับการเสพฝิ่นในยุคโบราณ เราค่อยๆ
จมดิ่งลงไปทีละน้อย และหลงใหลไปกับความเปล็ดเพลिनที่ทั้ง
จอมปลอมและเร้าใจของการไล่ล่า

เมื่อคิดดูดีๆ เหมือนว่าหลิวเนี่ยนพยายามช่วยผมหาทาง
ออกมาตลอด

“ตอนนี้นายกำลังตกอยู่ในอันตราย อวี๋เฉิน ฉันพูดจริง
นะ”

น่าผิดหวังสินะ...ผมเองก็รู้สึกประหลาดใจกับตนเอง
เหมือนกัน ทำไมพอผมเข้าสู่บทบาทนี้ ด้านมืดของผมถึงถูก
ปลุกขึ้นมาอย่างสมบูรณ์แบบขนาดนี้

หรือว่าเป็นตั้งแต่แรกแล้ว ผมก็ไม่เคยรู้จักตนเองดีเลย
งั้นเหรอ

แน่นอนว่าผมรู้สึกขัดแย้ง ผมเจ็บปวด และผมยังเสียใจ
ต่อการสูญเสียและการเสียสละของคนอื่น แต่เมื่อเวลาผ่านไป
จิตวิญญาณของผมเหมือนถูกฉีกออกเป็นสองส่วน

มันไม่ใช่ความรู้สึกที่ดีเลย

จะให้บอกว่าผมกำลังพยายามต่อสู้ระหว่างด้านที่เป็น
เทวดากับปีศาจในตนเองงั้นเหรอ ไม่เลย...มันเหมือนกับว่า
มุมมองต่อโลกของผมพังทลายจนไม่รู้ด้วยซ้ำว่าควรจะทำอะไร
ยังไง

ผมแทบแยกไม่ออกแล้วว่าหนทางไหนกันแน่ที่เป็น
เส้นทางที่แท้จริงของผม เหมือนกับตอนที่ผมเพิ่งค้นพบว่า
ภายใต้ใบหน้าซุบผอมของนักแสดงคนนั้นมีเล่ห์เหลี่ยมบางอย่าง
ซ่อนอยู่

ไอ้หมอนั้นจริง ๆ แล้วทำได้ดีพอสมควร แต่ผมก็ยังเลือก
โหวตเขาอยู่ดี เพราะความน่าสงสัยว่าเขาเป็นกัปตันนั้นเพิ่มขึ้น
เรื่อย ๆ

เดี๋ยวก่อน! แต่ภาพที่แวบเข้ามาในหัวผมนี้มันอะไรกัน
เหมือนจะไม่มีอะไรสำคัญ คนที่ต่อต้านแบบเฉื่อยชาอยู่ตลอดก็
คือหนุ่มน้อยไม่ใช่เหรอ เหมือนว่าเขาเองก็ไม่ต้องการให้ตนเอง
ถูกระบุว่าเป็นกัปตันโดยสมบูรณ์

ในขณะที่เดียวกัน เขากลับชอบให้ตนเองมีส่วนหนึ่งของ
ความน่าสงสัยในฐานะกัปตัน...

ผมเข้าใจแล้ว! คนที่ได้รับการปกป้องในรอบนี้ก็คือเขา
นี่เอง แต่คนที่พวกเราเลือกกลับเป็นคนธรรมดา!

ความคิดนี้ค่อย ๆ เข้ามาในหัวผมจนเต็มไปหมด สุดท้าย
มันก็ทำให้ผมพบปัญหาที่แท้จริง นั่นก็คือพวกเราผู้โหยหวน
เกือบทั้งหมดต่างก็มีจุดบอดในเกมนี้

“ผมรู้...แต่ตอนนี้มีเรื่องที่สำคัญกว่านั้นนะ หลิวเนี่ยน
เหมือนพวกเราจะถูกชี้นำผิดทางกันหมดแล้ว”

บรรยากาศรอบตัวที่มองไม่เห็นนั้น ย่อมทำให้การแสดงของเราซึมลึกเข้าไปถึงระดับเซลล์หรือแม้กระทั่งจิตวิญญาณจนท้ายที่สุด แม้แต่ตัวผมเองก็เริ่มแยกไม่ออกแล้วว่าผมเป็นผู้โดยสารหรือผู้โหยหวนกันแน่! ในที่สุดผมก็ดันทำให้ตนเองติดกับเข้าเสียแล้ว!

“มิน่าละ ผมก็รู้สึกแปลกๆ ตั้งนานแล้ว...”

หลิวเนียนพยักหน้า แม้ตอนนี้เราจะหลงคิดว่าตนเองฉลาดล้ำ แต่มีประสบการณ์เล่นเกมหนึ่งรอบก็สามารถชนะได้อย่างง่ายดาย แต่เรากลับลืมไปว่าพวกเราใช้มุมมองกลับด้านมากเกินไป บ่อยครั้งเรากลับเผลอคิดแทนฝั่งผู้โดยสารโดยไม่รู้ตัว

นั่นจึงเป็นเหตุผลที่เราตั้งข้อสงสัยในตัวหุ่นน้อย อีกทั้งระหว่างที่ป้ายความผิดให้เขา ผมเองก็รับบทเป็นผู้โดยสารที่ถูกแอบอ้างตัวตนเพราะความกังวลเรื่องสถานะ ซึ่งต้องยอมรับว่าตอนนั้นการแสดงของผมถือว่าทำได้ดีเลยทีเดียว

แต่จุดที่ผิดพลาดก็อยู่ตรงนี้แหละ!

“อืม เราตั้งใจปล้ำสถานะของเขามากเกินไป อีกทั้งเขาเองก็ให้ข้อมูลที่ชวนให้เข้าใจผิด ส่งผลให้พวกเราทุกคนเชื่อว่าเขาไม่น่าจะเป็นกัปตัน แต่สุดท้ายแล้วเหมือนว่าเขาจะเป็นแค่ผู้โดยสารธรรมดาคนหนึ่ง...”

ใช่เลย! พวกเราถูกคำพูดของหนุ่มน้อยชักจูงไปแล้วจริงๆ ถึงแม้จะบอกว่าตั้งใจจะไม่นำคำพูดของเขามาคิด แต่โดยไม่รู้ตัวพวกเรากลับหลีกเลียงมันไปเอง...

แต่ถ้าเป็นแบบนี้จริงๆ สิ่งที่เขาพูดถึงกลับเป็นช่องว่างที่อาจมีตัวตนของกัปตันและเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยอยู่แบบนี้พวกเราก็คงโดนหลอกเต็มๆ แล้วสิ!

แผนการและการวางแผนมากในครั้งนี้นะ กลับจบลงด้วยความพ่ายแพ้อย่างยับเยิน...

“โอ๊ย อย่าหุดหู่ไปเลยจริงๆ แล้วพี่สาวคนนี้มองออกตั้งนานแล้วละ แค่นี้เห็นพวกเด็กๆ สองคนเล่นกันสนุกดี เลยไม่อยากขัดจังหวะเท่านั้นเอง”

เสียงของเธอฟังดูก็รู้แล้วว่าเป็นคนที่มีเรื่องราวเบื้องหลังไม่น้อย

สาวถุงน่องดำคนนี้ไม่ใช่แค่ชอบพูดเล่นธรรมดา ๆ แต่แววตาของเธอทำให้ผมเห็นความหวังอยู่ในนั้นด้วย แม้ผมกับหลิวเนียนจะไม่ได้เอ่ยอะไรออกมา แค่เงยบมองเธออยู่แบบนั้น บางทีการเงยบอาจเป็นวิธีร้องขอที่ดีที่สุดในตอนนี้

“เฮ้อ ในที่สุดพวกเธอก็ยอมฟังความเห็นของพี่สาวคนนี้แล้วสินะ ในเมื่อเป็นแบบนี้ งั้นพี่จะบอกแผนที่สมบูรณ์แบบให้พวกเธอเอง ว่าแต่...ชุดของนักแสดงคนนั้นก็ดูดีไม่เลวเลยนะ”

แววตาของเธอเปล่งประกายขึ้นมา ทำให้ผมกับหลิวเนียนรู้สึกกระอักกระอ่วนทันที

นี่มัน...ให้ตายเถอะ! นี่เธอคิดจะปลดเสื้อผ้าคนอื่นจริง ๆ นะเหรอ พอคิดดูดีๆ แล้วเหมือนว่ามันจะผิดแผนไปนิด...เอ๊ะ! ผมเหมือนจะเห็นคู่มือเล่มหนึ่งโผล่ออกมาจากกระเป๋าอะ!

“ใช่แล้ว! ที่นี้เหมือนจะไม่อนุญาตให้ส่งข้อความ ระบบที่เกี่ยวข้องทั้งหมดถูกบล็อกหมด แม้แต่ฟังก์ชันพิมพ์ข้อความก็ถูกปิดไปด้วย...”

รายละเอียดสำคัญบางอย่างผุดขึ้นมาในความทรงจำของผม

หากอารยธรรมของมนุษย์ถอยหลังลงไป ก็คงจะเป็นเรื่องที่น่าสนใจไม่น้อย เพราะตอนนี้ทุกคนต่างเคยชินกับการพิมพ์ผ่านมือถือและคอมพิวเตอร์หมดแล้ว ถ้าหากวันหนึ่งต้องย้อนกลับไปสำรวจการพัฒนาทางเทคโนโลยีของยุคนี้ใหม่ คงรู้สึกว่หลายๆ อย่างมันช่างโง่เง่าสิ้นดี

ให้ตายสิ พวกเรายังทิ้งขนบธรรมเนียมที่บรรพบุรุษส่งต่อกันมาไปหมดแล้ว ทุกวันนี้เงินกลายเป็นสิ่งสูงสุด กฎระเบียบก็ถูกคนละเลยมากขึ้นเรื่อย ๆ แนวโน้มแบบนี้มันไม่ดีเอาซะเลย...

โชคดีที่ผมยังพอมีนิสัยฝึกคัดอักษรอยู่บ้าง นั่นจึงทำให้วิธีการบันทึกแบบนี้ช่วยให้ผมเชื่อมโยงเข้ากับเบาะแสบางอย่างได้ในทันที!

“ดังนั้นถ้าที่นี่มีวิธีสื่อสารที่เหมาะสมอีกอย่าง หรือเป็นวิธีฝากข้อความสุดท้ายที่ไม่ใช่การพูดออกมา...”

หลิวเนียนพยักหน้ารัว ๆ ดูท่าว่าแม้แต่หมอนี้ก็เริ่มประทับใจในแนวคิดของสาวถุงน่องดำเข้าแล้วละมัง

ทีมของพวกเราในครั้งนี้ไม่ใช่แค่แข็งแกร่งธรรมดา แต่ถึงขั้นเรียกได้ว่าแข็งแกร่งจนเกินไปเลยทีเดียว

“เป็นอย่างที่คุณคิดจริงๆ ...”

พวกเราเดินเข้าไปหานักแสดงที่สวมชุดนักสืบ และจากตัวเขา เราก็ได้รับไอเท็มสำคัญมา

รวมถึงรายละเอียดเล็กๆ ที่พวกเรามากมองข้ามไปเสมอ

การตรวจสอบศพ

บทที่ 183 การแบ่งหน้าและการลงทัณฑ์

ใช่แล้ว!

ผมรู้สึกผิดต่อวิญญาณของเชื้อหลิงในโลกจริงๆ
น้องสาว เธอทิ้งเอกสารทางเทคนิคที่สำคัญขนาดนั้นไว้ให้ผม
แต่ตอนนี้กลับกลายเป็นว่าผมใช้มันไม่ได้สักเท่าไร

อืม...ในสถานการณ์ตอนนี้ ยิ่งผมใช้วิธีตรวจสอบศพได้
แย่มากๆก็ยิ่งดี แถมการจ้องใจทิ้งร่องรอยเลือดไว้เนี่ยมันก็ง่าย
เกินไป เอาเป็นว่าผมจะทิ้งร่องรอยของตนเองไว้สักหน่อย
อย่างน้อยก็พิสูจน์ได้ว่าผ่านเส้นทางที่ผู้โหดเหี้ยมเคยเดินมา

นี่เป็นการบอกใบ้ที่สมบูรณ์แบบ มนุษย์มักชอบ
คิดเองเออเอง พยายามใช้สมองจินตนาการสิ่งที่มองไม่เห็น
หรือสิ่งที่พลาดไปแล้ว

หลายคนเรียกมันว่า ‘การเติมเต็มในจินตนาการ’ แต่
การเติมเต็มของนักสืบนั้นแตกต่างจากของคนทั่วไปอย่างสิ้นเชิง

พูดได้ว่า คำพูดและการกระทำหลายๆ อย่างของพวกเขา ก็เพื่อเพิ่มความสับสนให้กับจินตนาการของคนธรรมดา ทำให้ผู้โดยสารไขว้เขวจากความจริงมากขึ้นเรื่อยๆ แบบนี้ถึงจะสามารถซ่อนตัวตนที่แท้จริงของเราได้อย่างสมบูรณ์แบบ

“หืม...ไอ้หมอนี่ลายมือโคตรห่วยเลยนะ ต่อให้รอดชีวิตไปแล้วยื่นสมุดบันทึกเล่มนี้ให้ใครดู ก็คงไม่มีใครอ่านออกหรอก”

รายละเอียดเป็นตัวตัดสินความสำเร็จหรือความล้มเหลวเอาจริงๆ ผมงับหลิวเนียนก็พลาดไม่น้อยเลย ตอนที่นักแสดงคนนั้นนั่งเขียนขีตๆ เขียนๆ ลงในสมุดเล่มเล็กของเขา พวกเรากลับคิดว่าเป็นแค่การเล่นตามบทตลกซ้ำๆ เท่านั้น

เฮ้อ...แต่ต้องยอมรับเลยว่าเขาเล่นสมบทบาทจริงๆ ประเด็นสำคัญอยู่ตรงนี้แหละ เขามองว่าตนเองเป็นกัปตันหรือไม่ก็นักสืบจริงๆ เพราะบทนี้เต็มไปด้วยเบาะแสสำคัญมากมาย

“ส่วนใหญ่ก็เป็นเรื่องที่เรารู้ถึงไปแล้ว แต่ที่น่าสนใจคือ เขามีความสงสัยในตัวเธอด้วยนะ พี่สาว เหมือนว่าเธอจะตกอยู่ในอันตรายแล้วละ จะให้ฉึกหน้านี้ทั้งดีไหม”

สมบูรณ์แบบ...การวิเคราะห์ของหมอนี้มันสมบูรณ์แบบ
มาก

ขณะที่หลิวันเนียนแซวสาวถุงน่องดำ บรรยากาศของทั้งสองฝ่ายเริ่มแปลกประหลาดขึ้น ส่วนสมุจน์บันทึกเล่มนั้นก็ทำให้ผมรู้สึกเคารพชายที่กำลังจะตายคนนี้ขึ้นมาหน่อย

พูดตามตรง ตอนนั้นผมเริ่มไม่อยากให้เขาตายแล้วสิ แต่ติดตรงที่พวกเราโหวตกันไปแล้วสองต่อหนึ่ง และตัดสินใจลงมือกับเขาไปแล้ว มันไม่มีปุ่มย้อนกลับให้กดสินะ...

แต่ข้อมูลที่ทับซ้อนกันเหล่านั้น มันกลับใกล้เคียงกับความจริงเหลือเกิน แม้แต่แผนภูมิความสัมพันธ์ของตัวละครก็ยังมีการบรรยายรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ

ถึงแม้ในบันทึกจะเปิดเผยข้อสงสัยของพวกเราถึงสองคนเต็มๆ แต่มันก็ไม่ได้หมายความว่าไม่มีใครเคยสงสัยมาก่อน สิ่งที่น่าอัศจรรย์ที่สุดก็คือ ตอนที่เขาเขียนถึงผม มันกลับเป็นการวิเคราะห์ที่เป็นกลางเกินไป...หรือจะเรียกว่าเป็นกลางเกินไปจนผิดปกติเลยก็ได้...

“ฮ่าๆ! ครั่งนี้นายโชคดียิ่งๆ นะ...”

หลิวเนียนหัวเราะพลางหยิบสมุดบันทึกขึ้นมา สีหน้าของเขาเต็มไปด้วยความสนใจจนแทบจะกลิ้งไปกับพื้น

ไม่ต้องพูดอะไรมาก นี่มันคำบรรยายที่แสนสุดๆ!

อะไรคือมีแนวโน้มหลงตนเองสูง ความฉลาดทางอารมณ์ต่ำ...

แถมยังมีการโต้ตอบกับผู้อื่นแย่ แสดงออกจงใจมากเกินไป อาจเป็นผู้โดยสารที่ไม่มีความสามารถ ความเป็นไปได้ อยู่ที่ประมาณ 45%

ส่วนที่เหลืออีก 40% ก็คือ อาจเป็นผู้ป่วยทางจิต

สุดท้ายเพียงจะมีการประเมินว่าผม มีโอกาสเพียงเล็กน้อยกว่า 10% ที่จะเป็นผู้โหยหวน

อืม...ดูท่าผมคงต้องขอบคุณเขาจริงๆ เพราะประโยคพวกนี้มันช่วยล้างมลทินให้ผมแบบสุดๆ! ให้ตายสิ ผมอยากจะฉีกกระดาษหน้านี้ทิ้งไปจริงๆ!

“เฮ้ย อย่าเพิ่งหัวร้อนสิ อวีเจิน ตอนนี้เราอย่าเพิ่งฉีกมันดีกว่าถ้าไม่ทำอะไรเลยแล้วปล่อยให้ทุกคนได้อ่านไปตามเดิมเดี๋ยวยังอีกไม่นานข้อสงสัยเกี่ยวกับนายก็จะลดลงไปเอง”

นี่ถือเป็นกลยุทธ์ที่ปลอดภัยแบบหนึ่ง สมุดที่ถูกอ่านกับสมุดที่ถูกอ่านแล้วมีบางหน้าโดนฉีกไปนั้นให้ความรู้สึกที่ต่างกันโดยสิ้นเชิง

แบบแรกอาจถูกมองข้ามไปอย่างเป็นธรรมชาติ เพราะตราบิตที่ไม่มีการทำลายหลักฐาน ต่อให้อ่านหรือไม่อ่านก็อาจไม่สำคัญเท่าไร...

แต่ถ้าการเปิดอ่านนั้นไม่ได้มาจากเจ้าของเอง คนอื่นที่พลิกอ่านมันย่อมไม่ระวังเท่าที่ควร และเมื่อมีร่องรอยฉีกขาดก็แทบจะเป็นการประกาศให้ทุกคนรู้ตรงๆ ว่า ผมคือฆาตกร และผมได้ทำลายหลักฐานในบันทึกนี้ไปแล้ว

ดังนั้น...ในหัวของผมก็ผุดไอเดียอันบ้าบิ่นและอัจฉริยะขึ้นมา นี่ต้องขอบคุณนายจริง ๆ นะ หลิวเนียน

“ที่จริงมันคงจะใจร้อนไปหน่อย...แต่เรายังมีงานต้องทำพวกนายสองคนพยายามทำให้เหมือนว่ามีหลายคนพลิกอ่าน

บันทึกนี้หน้อย ยิ่งถ้ามีร่องรอยที่เป็นเอกลักษณ์ของผู้หญิงก็ยิ่งดี”

การสร้างความสัมพันธ์ให้สายตาผู้อื่น นี่เป็นวิธีแรกที่ผมคิดออก ขณะที่แสงสีฟ้าบนตัวผมเริ่มกะพริบไม่แน่นอน

ติก

แต่แล้วก็มีมือหนึ่งยื่นมาขวางผมไว้ หลิวเนียนจ้องมาด้วยสายตาที่แน่นและเจ็บคม มันเป็นแววตาที่บริสุทธิ์ที่สุดเท่าที่ผมเคยเห็นจากผู้โหยหวนคนหนึ่ง

อย่างน้อยที่สุด...จนถึงตอนนี้ เขามาอยู่ที่นี้เพราะผมโดยแท้จริง

เพื่อรักษาคำสัญญา เพียงคำว่าสหาย เขาก็เลือกที่จะยื่นหยัดข้างผมโดยไม่ลังเล ต่อให้ก่อนหน้านี้เขาจะเดาได้แล้วว่าผมอาจเป็นฆาตกร แต่เขาก็กังยอมเป็นผู้โหยหวนคนที่สื่ออย่างไม่ลังเล

“คราวนี้ให้ฉันจัดการเองเถอะ นายพักก่อนก็ได้ พอดีตรงนี้ยังต้องการความช่วยเหลือของพวกนายอยู่”

เขาหยิบมีดทหารจากมือผมไป ทั้งที่ตอนนี้อยู่มีดเต็มไป
ด้วยร่องรอยปะปนกันไปหมด แทบเป็นไปไม่ได้ที่จะสรุปว่าใคร
เป็นเหยื่อรายล่าสุด

และแน่นอนว่าผมเองก็ไม่มีทางให้ข้อมูลอะไรง่าย ๆ
ต่อให้มีข้อมูลอยู่ ผมก็จะให้แต่ข้อมูลปลอม เพราะให้ตายเถอะ
ผมเองก็เป็นโจร จะให้ช่วยเขาจับตนเองงั้นหรือ ผันไปเถอะ!

ผมพยักหน้าเบา ๆ รู้สึกอบอุ่นขึ้นในใจ ขณะรับสมุด
บันทึกที่ สาวถุงน่องดำได้ทิ้งร่องรอยไว้เรียบร้อยแล้ว แต่สิ่งที่
ทำให้ผมประหลาดใจคือ...

“ไม่เลวเลยนี่นา...เธอไม่ทำให้ฉันผิดหวังจริง ๆ”

แน่นอนว่าออกมาดีมาก แถมยังตั้งใจทำให้มันดูโจ่งแจ้ง
ขึ้นอีกหน่อยด้วย ผู้หญิงคนนี้ถึงกับพกน้ำยาทาเล็บขวดเล็ก
ติดตัวมาด้วย หลังใช้เสร็จก็ปิดฝักไว้อย่างแนบเนียน

แม้เธอจะเป็นผู้หญิงและอาจตกเป็นเป้าสงสัย แต่ตอนนี้
ในกลุ่มผู้เล่นหญิงไม่ได้มีแค่เธอคนเดียว สีของน้ำยาทาเล็บ
ของเซียเหลยกลับบังเอิญไปเข้ากับสีที่เธอใช้พอดี

“อ๊ะ อย่ามองฉันแบบนั้นสิ ฉันก็แค่หยิบสินีขึ้นมาโดยบังเอิญเท่านั้นเอง อีกร้อยอย่างนะ ตอนนี้อะไรกำลังใช้ ‘อันตราย’ มาบังคับตัวตนของตนเองไม่ใช่เหรอ เดี่ยวพอคนสงสัยเธอแล้วแต่หาเบาะแสะอะไรไม่ได้ สุดท้ายมันก็จะกลายเป็นศึกระหว่างฉันกับผู้หญิงคนนั้น ฮีๆ”

รอยยิ้มของเธอแปรเปลี่ยนจากยั่ววนเป็นน่าขบขันในชั่วพริบตา คำกล่าวที่ว่า ‘ใจผู้หญิงยากแท้หยั่งถึง’ ก้องอยู่ในหัวของผมอีกครั้ง

ฉีก!

ผมไม่ได้หันไปมอง แต่เสียงของมีดที่แทงทะลุร่างมันเกิดขึ้นอย่างพร้อมเพรียงราวกับตั้งใจ

สีหน้าของสาวถุงน่องดำอยู่ใกล้เสียจนผมมองเห็นแสงสะท้อนในดวงตาของเธอ บ่งบอกว่าหลิวเนียนอาจไม่ใช่คนที่ผมคนบ่อยนัก แต่เมื่อเขาลงมือจริงๆ แล้ว...กลับมีพรสวรรค์ที่น่าทึ่งเลยทีเดียว

สหาย...นายยังมีความลับที่ฉันไม่รู้ก็อย่างกันแน่

ผมเริ่มรู้สึกเป็นกังวลจริงๆ ขึ้นมาแล้ว

ถ้าหากนายมีตัวตนลับที่แม้แต่นายเองก็ 모르 และถ้า ส่วนที่ซ่อนเร้นนั้นมีความเกี่ยวข้องกับองค์กรนั้นขึ้นมาละก็... บัดชบจริงๆ เรื่องนี้จะต้องสนุกแน่!

“โจมตีจากตรงนี้ดีที่สุดที่สุด เหตุผลนายเองก็น่าจะรู้อยู่แล้ว ไซ้ใหม่ เดียวทุกคนจะต้องคิดว่าเป็นฝีมือฉันแน่ๆ”

ความจริงก็คือ ไซ้ ผมนี่แหละที่ฉึกมันออกเอง

ส่วนที่ถูกฉึกออกไปทั้งหมดคือวิเคราะห์ความเป็นไปได้ ที่ผมอาจเป็นผู้โหยหวน พุดให้ชัดก็คือ ผมได้ฉึกทุกอย่างที่ ระบุถึงตัวตนของผมออกไป เหลือไว้เพียงแค่ประโยคสำคัญ ที่กล่าวถึงความเป็นไปได้ในตัวผมเพียงเล็กน้อย

ผมรู้ดีว่านี่เป็นการกระทำที่เสี่ยงมาก มันเท่ากับผลักดันตัวเองเข้าไปอยู่ในจุดที่โดนสงสัยเต็มๆ

นอกจากนี้ ส่วนที่เอ่ยถึงผมในที่อื่นๆ ก็ถูกทำลายอย่าง หายาบๆ ไปหมด แถมผมยังฉึกกระดาษเปลา่ออกไปอีกสองสาม แผ่นให้เหมือนว่ามีอะไรเกิดขึ้น...หรืออาจไม่มีอะไรกันแน่

ผมเรียกวิธีนี้ว่า ‘การเว้นว่าง’ ไซ้แล้ว เว้นช่องว่างให้
เกิดข้อสงสัย ทำให้คนรู้สึกว่ามีบางอย่างเกิดขึ้น แต่ใน
ขณะเดียวกัน...ก็เหมือนไม่มีอะไรเลย สุดท้ายคนที่เหลือก็จะ
เริ่มจินตนาการไปเองจนฟังชัน...

แต่ความจริงแล้ว กระดาษเหล่านั้นมันว่างเปล่ามาตั้งแต่
แรก

เช่นเดียวกับชีวิตของนักแสดงคนนั้นในตอนนี้...

บทที่ 184 การค้นพบหลังรุ่งสาง

อีกไม่นานฟ้าก็จะสว่างแล้ว

แต่ไม่ใช่หมายถึงเวลาเช้าตามปกติ มันคือแสงสีฟ้าบน
ตัวพวกเราที่กำลังจางลงจนแทบมองไม่เห็น

และตามที่เจ้าหมอนั้นวิเคราะห์ไว้ไม่มีผิด ตอนนี้ไม่มีใคร
ฟื้นขึ้นมาได้อีกแล้ว เราเองก็ไม่จำเป็นต้องสร้างทำเป็นหลับ
ก่อนเวลา

“ต้องซ่อมบทพูดกันหน่อยไหม ถ้าเผลอพูดผิดเดียวจะ
โປ้ะแตกเอานะ”

ผมหัวเราะเยาะตนเองเบาๆ พลังเหลือบมองผ่าน
หางตาไปยังร่างของนักแสดงที่ยังคงนอนแน่นิ่งอยู่ท่ามกลาง
แอ่งเลือดเล็กๆ ผมเองก็ไม่ว่าความรู้สึกที่ไหลเวียนอยู่ในใจ
ตอนนี้มันคืออะไรแน่

เขาตายแล้ว นี่คือความจริงที่ชัดเจนที่สุด แต่เมื่อมองในอีกมุมหนึ่ง สิ่งที่ผมสนใจมากกว่าก็คือ หลิวเนียนลงมือฆ่าคนแล้ว

เหมือนว่าสุดท้ายแล้วเขาก็เดินเข้าสู่เส้นทางที่ไร้ทาง
หวนกลับ...และทั้งหมดนี้ก็เป็นเพราะผม พี่ชาย ผมดูออกว่า
นายกำลังกังวลมาก นั่นเป็นความรู้สึกที่ผมคุ้นเคยดี

เพราะสำหรับผม...ทั้งหมดนี้ก็แค่การ ‘สร้างภาพ’
เท่านั้น แค่ทำให้เหมือนไม่รู้สึกกดดัน แค่ทำให้ไม่สนใจเรื่องความ
เป็นความตาย แต่คนที่เกิดมาเป็นฆาตกรโดยแท้จริงนะ มีอยู่
จริงหรือเปล่ากันแน่

สหาย...ผมไม่ใช่คนแบบนั้น และผมก็เชื่อว่านายเองก็
ไม่ใช่

“เฮ้อ...ไม่เป็นไรหรอกอวีเฉิน พวกเราก้าวผ่านด่านฆ่า
คนมาแล้ว แค่อยุ่กันตามปกติคงไม่มีปัญหาอะไร”

หลิวเนียนส่ายหน้า ก่อนจะเดินมาถึงตัวลงบนเก้าอี้ไถ่
ผมอย่างหนักหน่วง

โชคดีที่พวกเราต่างก็เป็นนักแสดงเฉพาะกิจ ที่เข้าหากัน
ได้ตืออย่างน่าทึ่ง ถ้าคนอื่นมาเห็นคงไม่มีทางเดาออกว่าเราทั้งคู่
เป็นแค่คนธรรมดาเท่านั้น

อืม...คำว่า ‘คนธรรมดา’ นี่ น่าจะต้องคิดใหม่แล้วละ
ไม่ต้องพูดถึงผมหรือหลิวเนียนเลย แค่ดูจากสาวถุงน่องดำที่
เก็บซ่อนความลับไว้อย่างแนบเนียนขนาดนี้ก็พอจะเดาได้ว่าเธอ
มีความลึกซึ้งมากกว่าที่เห็นแน่นอน ผมไม่มีทางมองออกเลยว่า
เธอเก็บซ่อนอะไรไว้บ้าง...

“ไม่เป็นไรหรอก เดี่ยวอีกไม่นานนายก็จะมีไอเดียเอง
จะมีคนบังคับให้นายพูดเองนั่นแหละ”

ถุงมือ

นี่คือสิ่งที่เราคิดออกทันทีโดยไม่ต้องคิดอะไรมาก
จากนั้นก็ยัดรวมกันไว้ในกระเป๋าเป้ของผม

นี่เรียกว่าทำลายหลักฐานหรือจงใจจัดฉากกันแน่

เอาเข้าจริง ทุกอย่างมันก็เป็นการแสดงสดที่เราดันขึ้นมา
ในสถานการณ์นั้นเองทั้งนั้น ถ้าหากกัปตันคิดจะตรวจสอบ

ตัวตนของผมจริงๆ ละก็ สิ่งที่ผมทำไปก็คงไม่ต่างอะไรจากการ
แสดงโง่ๆ ของตัวตลก

แต่ถ้าหาก...

ผมกำลังพูดถึงกรณีที่ 'ถ้าหาก' เขาทำไม่ได้ล่ะ...

ถ้าหากเขาไม่สามารถค้นพบเรื่องทั้งหมดนี้ และถ้า
กับตันจริงๆ แล้ว เป็นหนึ่งในศพที่ผมเข้าไปตั้งแต่แรกละก็...
แบบนี้มันจะน่าสนใจยิ่งขึ้นไปอีก

เกมรอบนี้มันสงบนิ่งเกินไป ซึ่งอาจเป็นไปได้ว่านั่นเป็น
เพราะไม่มีกับตันอยู่เลยตั้งแต่แรก

ยังไงตอนนี้พวกเรา ก็ยังไม่สามารถเปิดเผยตัวตนได้อยู่
แล้ว ขอแค่ย่อไปจนถึงรอบสุดท้าย ทุกอย่างก็จะกระจ่างเอง
ไม่อย่างนั้นต่อให้เราคาดการณ์ตัวตนของเราออกมาตอนนี้ มันก็
จะว่างเปล่าอยู่ดี

นี่เป็นข้อมูลที่เฉพาะเจาะจงของการ์ดเท่านั้นที่สามารถ
มองเห็นได้ในสัปดาห์แรก หากคนอื่นเห็นก็เท่ากับเปิดเผย
ตัวตนทันที

การผิดพลาดระดับนี้ ในเกมแวร์วูฟถือเป็นการทำตัวตาย
โดยสมบูรณ์แบบ แทบไม่มีโอกาสพลิกเกมได้เลย

ผมเองก็เคยเห็นมนุษย์หมาป่าที่ถูกไล่ต้อนจนมุม แต่ก็
ยังสามารถยื่นหยักรักษาคำพูดและทำที่เดิมไว้จนจบเกม ต้อง
บอกเลยว่า...นั่นเป็นระดับสูงสุดของการเล่นเกมที่ผมเคยเห็น

แต่ในชีวิตจริง ถ้าถามว่าผมอยากจะคบหากับคนแบบนี้
ไหม ตอบตรงๆ เลยว่า ไม่ เพราะการที่มีคนสามารถมองทะลุ
คุณได้ทุกอย่าง และสามารถคำนวณทุกการกระทำของคุณจน
หมดสิ้น...

มันเป็นสิ่งที่น่ากลัวมาก

อะ...

เสียงลมหายใจของผู้คนรอบข้างเริ่มดังขึ้น พวกเขา กำลัง
ตื่นขึ้นมาจากภวังค์อย่างเฉือนราง กระบวนการนี้ช่างยาวนาน
เหลือเกิน...ยาวนานจนผมเองยังรู้สึกง่วง

เปรียบเทียบแบบนี้มันน่าขันจริงๆ แต่ผมเคยทำแบบนี้
จริงๆ นะ ความเหนื่อยล้าทางกายสามารถทับซ้อนกับความ

เหนื่อยล้าทางใจได้ แม้จะยังไม่รู้ว่ากลไกนี้สามารถนำมาใช้ใน
เกมได้หรือไม่ แต่เหมือนผมจะค้นพบประตูบานใหม่เข้าให้แล้ว

ในบางแง่ ระบบหลักไหลของเกมนี้อาจไม่ได้เป็นเพียง
การสะกดจิตทางจิตใจเท่านั้น

นั่นหมายความว่า...

แต่ละรอบอาจมีวิธีการที่แตกต่างกันออกไป และอาจมี
เพียง ‘หนึ่งรอบ’ เท่านั้นที่มีช่องโหว่ให้ใช้ได้

นั่นอาจเป็นเหตุผลที่ว่าทำไมจึงมีแค่รอบเดียวที่ผู้เล่น
หลายคนตื่นขึ้นมาได้ และในรอบของเจ้าหนวดนะ อาจเป็นแค่
เรื่องตลกไร้สาระตั้งแต่ต้นแล้ว...

ใช่เลย! นี่เป็นรายละเอียดที่น่าทึ่งที่ทุกคนมองข้ามไป!
หมอนั้นกำลังเล่นหมากกระดานใหญ่!

“ฮะ! ฉันบอกแล้วไง! รอบนี้ไม่มีใครฟื้นขึ้นมาได้อีกแล้ว
จริงๆ มีแค่รอบเดียวที่ใช้ได้เท่านั้น! บ้าชะมัด! ความสามารถ
ห่วยแตกชะมัดเลย ให้เทียบกันหนูน้อยหมวกแดงในแวร์วูฟยัง
สู้ไม่ได้เลย!”

เสียงอุทานแรกสุดมาจากเจ้าหน้าที่ เสียงนี้ต่อให้เผลอเป็น
ถ้าถ่าน ผมก็ยังจำได้แน่นอน

แน่นอนอยู่แล้ว เขาไม่ใช่คนเดียวที่สร้างความประทับใจ
ให้กับผมหรอก

“มันมีอะไรที่นายค้นพบด้วยไหม เล่นมุกแหวะตรรกะ
ตนเองแบบนี้มันโงะชะมัด”

ใช่เลย หม่อมหมวกแก้วฟันตัวเร็วกว่าใครเพื่อน ซึ่งมัน
น่าจะเกี่ยวกับศักยภาพของสมองและระบบประสาทโดยตรง
ทฤษฎีบอกว่าคนที่ฟันเร็วที่สุดมักเป็นภัยคุกคามมากที่สุด
อย่างน้อยก็ในมุมมองของเรา

พี่บ! ทุกคนเริ่มหันมองกันไปมา มันไม่ใช่กระบวนการที่
เป็นมิตรสักเท่าไร ผมเห็นสาว ๆ หลายคนพลาดโชว์ของโดยไม่ตั้งใจ โดยเฉพาะสาวถุงน่องดำที่เหมือนจงใจเผยให้เห็นขอบ
ลึก ๆ ของถุงน่องตนเอง

นี่เป็นสิ่งที่หลายคนชื่นชอบ...เส้นโค้งและภาพที่
น่าหลงใหล แต่ผมรู้ว่ามันก็แค่ชอบขบขันเท่านั้น ก็เหมือนกับ
ความจริงในเกมบางเกมที่จะดูดีแค่ตอนที่ยังไม่ถูกเปิดเผย

“เซี่ย! มองอะไรกันวะ! เมียกู มองกันอยู่ได้! ถ้าจะดูไปดู
ไอ้ชว้นั้นเถอะ! บอกว่าจะปกป้องพวกเราแล้วไง! แล้วสุดท้าย
มันก็มีคนตายอยู่ดี!”

มูมมองที่สมบุรณ์แบบ หรือจะเรียกว่ามูมที่แย่ที่สุด
สำหรับผู้โดยสารก็คงไม่ผิด เพราะจากจุดที่พวกเรายืนอยู่ เราจะ
เห็นร่างของนักแสดงที่ยังสวมชุดยูนิฟอร์มนอนแน่นิ่งอยู่พอดี

ชื่อของเขาคงถูกลืมไปแล้วละ แต่ก็ไม่สำคัญ เพราะพวก
เราต่างเริ่มด้านชา...และจดจำแค่คนที่ เหมือนจะสำคัญ เท่านั้น

ใช่แล้ว เหมือนจะ สำคัญ เพราะคนที่ตายไปแล้วสามารถ
ถูกลืมได้ตลอดเวลา และเมื่อวินาทีก่อน เขายังอาจถูกมองว่า
เป็นความหวังสุดท้ายที่จะรอดไปได้

มันโหดร้าย...แต่ก็เหมาะเจาะพอดีบพอดิ และเมื่อทุกคน
เริ่มชินกับความโหดร้ายนี้แล้ว พวกเขาก็ไม่ตกใจหรือกรีดร้อง
กับศพเหล่านั้นอีกต่อไป

ความกลัวที่ค่อยๆ ซึมลึกเข้ามาอย่างเงียบงัน...แม้แต่
ผมเองก็รู้สึกอึดอัดเล็กน้อย ผมยังคงอินกับบทบาทนี้อยู่สินะ

บทบาทที่ถูกพูดถึงมากที่สุดบนเครื่องบินลำนี้ ผมเป็นแค่
ผู้โดยสาร

“ตะ ตอนนีพวกเรควรทำยังไงต่อดี”

เจ้าหน้าที่ของฝาแฝดยังอ่อนต่อโลกเกินไป เมื่อเห็นวาทิตทางของเบาะแสรเริ่มเบี่ยงเบนออกไปจากจุดที่เขาสนใจ เขาก็เหมือนกับคนที่เสียหลักไปโดยสมบูรณ์

ดังนั้น...พวกที่ล้างแค้นก็เป็นพวกที่น่าสงสารที่สุด เพราะเมื่อพวกเขาค้นพบว่าเป้าหมายของความแค้นได้หายไป สิ่งก็ตามมาก็คือจิตวิญญาณที่ว่างเปล่า

“ตรงนี้มีร่องรอยถูกเปิดอ่าน เหมือนว่าเขาจะมีอะไรที่ควรค่าแก่การสังเกต”

เจิ้งอี้เหวินอ้าปากเหมือนจะพูดอะไรบางอย่าง แต่หลังจากลังเลเล็กน้อย ก็ถูกหมอนั้นพูดแซงหน้าไปก่อน... เสียงของเขายังคงเป็นแบบเดิมเสมอ เหมือนจะสุขุมและมั่นคง แต่จริงๆ แล้วผมรู้ดีว่า เขาเองก็ไม่มีความมั่นใจในใจตนเองนัก

การพัฒนาไปของเหตุการณ์ตอนนี้ ไม่มีใครควบคุมมัน
ได้อีกแล้ว ไม่เว้นแม้แต่พวกเราผู้โหยหวน

แต่หลังจากที่พวกเราเห็นสมุดบันทึกที่เปื้อนเลือดนั้น เรา
ถึงได้ตระหนักว่าผลลัพธ์มันออกมาสมบูรณ์แบบมากเกินไป
นี่เป็นตัวแปรที่แม้แต่พวกเราที่เป็นผู้ลงมือเองก็ไม่คาดคิด

“ตรงนี้ สมุดบันทึกเหมือนจะมีร่องรอยถูกสัมผัส แต่...
เหมือนจะมีคนทำอะไรบางอย่างกับมัน ทำให้มองไม่เห็น
หลักฐานอะไรเลย”

พี่ตำรวจเดินเข้ามามองใกล้ๆ ดวงตาของเขาบ่งบอกถึง
ความไม่พอใจเล็กน้อย ต่อหน้านั้น

คำพูดของเขาฟังเหมือนจะจใจแขวะอยู่ไม่น้อย แต่ฝ่าย
ตรงข้ามกลับแค่ก้มหน้ายิ้มโดยไม่ตอบโต้

“ฮะ! ตลกชะมัด! พวกนายกลับมองข้ามเบาะแสที่อยู่
ตรงหน้าไปแบบนี้ ไม่เห็นเหอว่าช่องว่างของสมุดบันทึกมัน
แปลกๆ มันไม่ควรจะพอดีเป๊ะขนาดนี้ ถ้าหากกระดาษบางส่วน
ถูกฉีกออกไปอย่างพอดี มันจะเกิดความผิดเพี้ยนบางอย่างที่
คนทั่วไปมองไม่เห็น...”

อวดดี นี่คงเป็นคำที่เหมาะสมกับเขาที่สุด ถ้าวันหนึ่ง
หมอนั้นที่ใส่หมวกแก๊ปตายไป และมีหมวกของเขาแขวนอยู่
บนหลุมศพตนเอง ผมก็คงจะไม่แปลกใจเลยแม้แต่น้อย

ในขณะที่เดียวกัน คำพูดของเขาก็ทำให้พวกเราสามคน
รู้สึกได้ถึงความเป็นศัตรู และอันตรายที่รุนแรงขึ้นมาในทันที

“น่าเสียดายจริงๆ ...สุดท้ายก็ยังโดนจับได้อยู่ดี ตัวอักษร
ที่เปื้อนเลือดนี้กลับทำให้มันชัดเจนยิ่งกว่าเดิมซะอีก อวีเจิน
ฉันคิดว่าฉันเจอหลักฐานบางอย่างที่ไม่เป็นผลดีกับนายแล้วละ
แต่แปลกดีนะ ทั้งๆ ที่ฉันควรจะจับผิดนาย แต่ฉันกลับอยากช่วย
แก้ต่างให้นายอีกนิด...ฮึๆ ช่างเป็นเรื่องที่น่าสนุกจริงๆ”

ผมเงยบไปชั่วขณะ แต่ไม่นานก็ค้นพบความขัดแย้งใน
ตัวหมอนี้ เขาไม่ได้ตั้งใจเปิดโปงความจริงทั้งหมดในคราวเดียว
หรือผลักผมให้จมดิ่งลงไปสู่หายนะ

แต่ในขณะที่เดียวกัน...ผมก็รู้สึกชัดเจนว่า เขาไม่ได้อยาก
ให้ผมหลุดไปง่ายๆ

ราวกับว่าเขากำลัง ทรมาน เหยื่อที่เขาพอใจที่สุดอยู่...

เป็นจิตใจที่บิดเบี้ยว ถึงขั้นวิปริต

แต่มันกลับซื่อตรงและแน่วแน่อย่างไม่น่าเชื่อ...

ดอชญา

เกมชีวิต ลิขิตตาย เล่ม 4

生还游戏

PineBook

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Pine Book

《生还游戏》 Vol. 4

Author: 秘辛者 Mi Xin Zhe

Copyright © 2021 by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2024 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Arranged through Manzhouli Zhalaينوer Wenxin Counseling Studio (满洲里市扎赛诺尔区文心信息咨询工作室) & Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ดัดแปลงทัศน

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

秘辛者 Mi Xin Zhe

เกมชีวิต ลิขิตตาย เล่ม 4 / 秘辛者 Mi Xin Zhe : เขียน; บุษบาเหมันต์ : แปล จาก 生还游戏

. — กรุงเทพฯ: ไพน์ อมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์, 2568.

(1) , 600 หน้า.

1. นวนิยายจีน. I. บุษบาเหมันต์ ผู้แปล. II. เกมชีวิต ลิขิตตาย.

ISBN 978-616-18-7893-1